

Для вампірів, фей та всіх людей!
І для чудової команди OUP Children's Books.

Розділ перший

То був морозяний і холодний ранок понеділка, я йшла до школи разом із Рожевим Кроликом, який стрибав собі поряд. Було так холодно, що кригою вкрилося навіть павутиння, а з рота вилітали білі хмарки. Ось чому ми обоє намотали плетені шарфи й наділи вовняні шапочки з помпонами. Звісно, Рожевому Кролику насправді не було

холодно, адже він сам був вовняний, але йому дуже-дуже подобалося вдягатися. Він був моєю улюбленою м'якою іграшкою, тож мама оживила його за допомогою магії. Усілякі такі штуки їй до снаги, адже вона фея!

Коли ми прийшли до школи, я помітила, що всі мої друзі скупчилися просто посеред класу: відбувалося щось цікаве.

— Олівер улаштовує вечірку! — вигукнув Бруно, розмахуючи кольоровим запрошенням. — На ковзанах!

— О-о-о! — видихнула Зої, витягуючи шию, щоб краще роздивитися. — Я ніколи не каталася на ковзанах!

— Я теж, — у захваті додала я. — Не можу дочекатися!

Але за кілька хвилин ми зрозуміли, що Олівер уже роздав усі запрошення. Він був дуже схвильований, його щоки почервоніли.

— Вибачте, — мовив він, знизавши плечима. — Мені дозволили запросити лише трьох друзів. Катання на ковзанах — дороге задоволення.

— Ох,— розчаровано зітхнула Зої.

— Шкода,— мовила Саші, намагаючись приховати образу.

Я втупилася в підлогу, не сказавши жодного слова. Мої щоки пашіли, та й почувалася я розгублено, адже була певна, що мене запросять.

— Мені справді прикро,— сказав Олівер.— Я хотів би запросити всіх!

— Пусте,— відповіла Зої, беручи його за руку.— Ми все розуміємо.

— Так,— погодилася Саші.— Чесно!
Правда, Айседоро?

— Звісно! — зараз же пискнула я.

Решту дня я щосили намагалася не згадувати про вечірку Олівера, але, коли повернулася додому, ці думки все ще витали в голові.

— Що сталося? — спитала мама, кладучи переді мною канапку з арахісовим маслом.— Ти якась дуже спокійна сьогодні.

— Надто спокійна,— позіхнув тато. Він саме прокинувся. Мій тато — вампір, тож спить удень, а не вночі.

— Нічого не сталося,— зітхнувши відповіла я.

— Нічого! — вигукнув тато.— Нісенітниці! Якби справді нічого не сталося, ти б уже проковтнула ту жахливу канапку з арахісовим маслом.

Татові не до вподоби жодна їжа, окрім червоної.

— Просто,— почала я,— мій друг Олівер улаштовує вечірку. А мене він не запросив.

— Дуже шкода! — поспівчувала мама, чистячи авокадо для моєї молодшої сестрички Медової Квіточки. — Розумієш, боюсь, нас не можуть усюди запрошувати.

— Мама каже правду, — погодився тато. — Не бери близько до серця, Айседоро. Я просто переконаний: Олівер не хотів нікого образити.

— Знаю, — відповіла я. — Упевнена, що не хотів. Просто трохи розчарована. Адже він кататиметься на ковзанах! А я ніколи не каталася й дуже хочу спробувати.

— О! — вигукнула мама. — Ми із сестрою так веселилися, катаючись на ковзанах на магічному лісовому катку. Така красива природа, усе вкрите кригою і міниться чарівними блискітками!

— Ти про тітку Кришталіну? — спитала я.

— Так, — підтвердила мама. — Чарівною паличкою вона начакловувала для нас найнеймовірніший каток! Вона ж бо знається на зимових чарах, пам'ятаєш? А все тому, що народилася взимку.

— Знаю, — мовила я. — Вона зимова фея. От би ти була блискучою зимовою феєю, мамо!

— Ой, не треба, — заперечив тато, закутуючись у плащ. — Бр-р-р!

— Мені більше до вподоби бути літньою феєю, — заспокоїла його

